

עין משפט ונר מצוה

בד א מיי פ"ו מהל' שמיטה הל"ג סמג עשין סג טו"ע יו"ד סימן נא ס"ד:
גה ב מיי שם הל"ה סמג שם טו"ע יו"ד סי' מ סעי' א:
גו ג ד מיי שם טו"ע שם סעיף ד וסי' לד ס"י:
גז ה מיי שם פ"ט הל"ה סמג שם טו"ע שם סי' לב סעיף א:
גח ו מיי שם טו"ע שם סעי' ז:
גט ז מיי שם טו"ע שם סעיף א:
ם ח ט י ב מיי שם הל' ז טו"ע שם סעיף ג:
סא ל מיי שם הל"ה ופ"ו הלכה ד' טו"ע שם סעיף ד וסי' לא סעיף ג]:
סב מ מיי שם פ"ט הלכה ג ד ועיין כ"מ טו"ע י"ד סימן לז ס"ה:

לג"ד. בלוטות.

מנציי"ר [מצייר".א]

הוכה במכה.

רבינו גרשום

דליבא פליגי בר שמואל: אמרה לשמעתיא דרב לקמיה דשמואל כלומר הא דאמר רב עד שתיקן לשימפון גדול: וקא בדיק ברוב מוחו כלומר אם רוב מוחו קיים: נתמך פסול כלומר חוט השדרה: בעי ר' ירמיה אחוזו ואינו יכול לעמוד כי' כלומר אמרת כל שמעמדי ואינו יכול לעמוד. אחוזו ואינו יכול לעמוד מפני כבדו מאי תיקן: נתמסמם פסול כי' כלומר חוט השדרה. נתמוזו כשר לשון שבר: עד בין הפרשות כלומר לא ניכרת שיש בה חוט השדרה. דבליעה ואע"פ שיש בה חוט השדרה בחוליא דומה כמי שאין בה דבליעה טפי: אולי אייתי ליה כחוש א"ל הא בליטה טפי ולא ידע כלומר הני חוליות בליטי טפי ואותה חוליא שאין בה חוט השדרה דומה כמי שיש בה דבליטי טפי: הכי אמר שמואל עד אחד כלומר עד חוליא ראשונה של אליה טרפה דבה יש חוט השדרה: שלישית כשרה. כלומר שלישי' אם שם נשברה החוליא כשרה דבה אין חוט:

מה:

מָר בר חייא מתני **איפכא**. פי' בקונטרס דמסתברא כלישנא קמא ^(א)דקיס ליה רבי יוחנן בשיטתיה לעיל דלמר ניקב הקנה למטה מן החזה נידון כריאה וגרלה דאוליגן בזולתו לחומרא מדלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר וגם רבי יוחנן דלמר ניקב הקנה למטה מן החזה משמע בין דריאה בין דכבדא נדון כריאה וכן רבינו חננאל פסק לחומרא דשלשתן נקובתן במשהו בין דכבד בין דלז בין דריאה:
מאן דאמר רוב עורו רוב מוחו **מאי**. דלמא ה"ה ברוב מוחו לצד טרפה ונקט רוב עורו לאשמעינן דאפילו עורו צעי רוב ורבינו חס מפרש דמצעי ליה אי צעי נמי רוב מוחו ועורו דנקט מפני שהוא עיקר ומכל מקום בלא מוחו נמי אינה טריפה:
נתמוזמו מוחיה דדין. תימה לרבי"ס דמיימי ראה ממוח דראש דשיעורו ננקב משהו למוח יאחוט השדרה דשיעורו צרובו^(ב):
עד

אלו טרפות פרק שלישי חולין

פולין. גלג"ץ: **על פי הקדרה**. למקום חצור האזר והגולגולת: **ופולין עצמן**. מוח שכנגד הפולין: **חלל גדול** חלל האמנעני: **חלל קטן**. הרצה חדרים קטנים יש לו סביב: **סמפון גדול**. אמנעני שבאומה: **הסם לבית הסמפונות קטני**. ולא תני לבית הסמפון אצל הכא לא תני לבית החללים אלא לבית חללו: **קנה הלב** לקמן מפרש: **במשאו**. אם ניקב: כל חלב מקרי חלב בין טמא בין טהור ושומן אינו אלא לשון חכמים כגון גבי שתי חמיכות אחת של חלב ואחת של שומן^(א) דעל יאכרחך קרי ליה שומן משום דגבי חלב תנייה: **על גבי דפנות**. היורד על הללעות מן השדרה: **על גבי דפנות ס"ד**. ומאי חיותא תליא ציה: **שעל גבי דופני ריאה**. קנה שומן שיוצד בין שתי ערוגות הריאה וזבוק בשדרה ומחובר לחלל הלב: **חלמא קני סוו**. לאחר שהקנה נכנס לחזה מתפצל לשלשה: **חד פריש לריאה**. ומתחלק בתוכה והן הן סמפונות: **דריאה כי ריאה**. ננקב משהו: **דכבדא כי כבדא**. עד שינטל כולו דקמתן ^(לעיל מב). גבי כבד ולא נשתתיר ממנה כלום: **דלינא פליגי**. רב ושמואל לעיל: **מחני איפכא**. דריאה עד שינטל ככבדא ודכבדא כי ריאה צמשהו ודלינא פליגי רב ושמואל. וכלישנא קמא מסתברא דהא קס ליה רבי יוחנן כוותיה דלמר לעיל ניקב^(ב) למטה מן החזה נידון כריאה: **אמרה לשמעתיא דרב**. דלמר במשהו קמיה דשמואל ואכתי לא הוה שמיע ליה דרב צטורה הוה ראש ישיבה והתם הוה אמר שמעתיא ושמואל הוה צנהרדעא: **אבא**. רב. הכי הוה קרי ליה שמואל דרב ^(ג) הוה עדיף מיניה. אני שמעתי אבא ואית דגרסי ^(ד) אבא חבדי: **הורה רבי**. שבא מעשה לידו והורה להחמיר ולא סמך על דבריו: **רוז עורו**. אם נחקר רוז היקף עורו סביב אע"פ שהמוח לא נפרד כלום טרפה: **ואמרי לה רוז מוחו**. דכיון שנפסק ונפרד המוח מצפנים אע"ג שהעור כולו קיים טרפה: **כ"ש רוז עורו**. שהרי העור סוף המוח ^(ה) נפרד ולכאמ:

ויולי. שם חכס: **דזיק צרוב עורו**. ואשכח דלא איפסיק רוציה והדר צעי למיבדק צרוב מוחו דליהוי נמי חלמא דהמסמם קילא מהמרכה כדמפרש ואזיל אפילו הכי תנא תרווייהו מראשו לסופו ומסופו לראשו ואם היו נוקצין אותו היה יוצא דרך הנקב: **ואינו יכול לעמוד**. מפני שנעשה גלול אצל לא כל כך שיהיה נשפך כקיתון של מים אצל כשאוחזין אותו ומניח קלתו למעלה מידו הוא נכפף ונופל: **מפני כבדו**. שהוא עב וכבד אצל לא נתרקב מצפנים מזה חולי הוא זה שמכבדו או לא. וכל הני נתמךך ונתמסמם בכלל נפסק החוט הן דקיס להו לרצנן שמתוך ליקוי זה עתיד לינקב וליפסק אי נמי אין פיסוק גדול מזה אע"ג דלמרן מוח זה לא מעלה ולא מוריד ה"מ בהפרדה אצל בהמרכה^(ו) לא: **סיקו**. וכל תיקו דאיסורא לחומרא: **נתמסמם פסול**. דקאמרת: **נתמוזו כשר**. ולהכי הדר נקט נתמסמם פסול דלא תימא נתמוזו ונתמסמם חדא הוא ולאפילוגי עליה אתא: **נתמוזו**. נתרקן מהמוח מקצתו מאליו: **יאערייה**. מיינצ"ר בלע"ז: **נתמוזו מוחים דדין**. דואג היה עליו ואומר אי חלו לזה שנתמוזמו מוחו: **שאינו מוליד**. תולדות האיש מן המוח היא צאה שגיד הנשה של ירך וגיד הגוייה כולן מחוברין לחוט השדרה שהוא מתפצל ויוצא מתחת השדרה ונעשה גיד אצל הירכים ונכנס לחוכו: **עד היכן חוט השדרה**. עד היכן כמו של חוט^(ז) להיות בהמה טרפה בפסיקתא. החוט יוצא מן המוח והולך על פני כל השדרה והאליה עד סוף הזנב: **עד בין הפרשות**. עד מקום שהוא מתפרש ומתפצל פולין. כנגד הירכים הוא מתחיל ליפצל ויוצא ראש א' לירך זו ואחד לזו והאמנעני יורד לזנב ולמטה מאותן פיולין כנגד שתי אלצעות הוא חוזר ומתפצל עוד לג' ולמטה מהם עוד מתפצל וכן בהרצה מקומות עד סופו. ואם נפסק מן המוח ועד בין הפרשות הללו כל מקום שנפסק שם רוצו טרפה ואם למטה ובין הפרשות נפסק כבר תשש כמו והיירכים מעמידין את שדרתו ואינה מתה בכך: **אייתי ליה גדי שמן**. שחוט ומופשט ולא היה לו שהות לעכב עד שיקרענו ויראה לו הפיולין מצפנים והיה מראה לו מצחון שהחוט לבן הוא ^(ח)ונפרד מצחון כשנכנס בצצר האליה לכאן ולכאן מתחת לעטם: **ולא ידיע**. החוט מצחון והוא צריך לכיון עד מלא חוט השערה שאם נפסק לכאן טרפה ואם נפסק לכאן כשרה: **בליטן טפי**. והעטם של צוקא דלטמא דוחק הצצר ומדובק דוחק זו את מוח החוט הנפצל עליו עד שנעשה דק ואינו ניכר: **עד אחס**. כ"מ שיפסק מן האזר עד בין הפרשה ראשונה טרפה נפסק בין הפרשה שלישית כשרה שניה איני יודע:

עד

מסורת הש"ס

א) לעיל מב, ב) נלקמן מט:, ג) כמותות ז. [מוספתא רפ"ג], ד) [מוספתא רפ"ג], ה) נפי' דערייה לרישה נעפל במרחק והסה ראשו בכותל או בקרקע ומתנגד מוחו. ערוך ערך טר ה', ו) נפ"ל דרב, ז) ו) [כריתות ח"א, ח) עיין ברש"י בשבת נג, ט) נפ"ל לפירך], י) בס"י ויכר, כ) נפ"ל דקס, ל) נעין במורת חיים כמד יעזוב עד תמיה זו],

גליון הש"ס

גמ' אמר רבה בר יצחק (אמר רב). בהראש' ליתא וכן נראה מדברי רי"ן במ"ש דלמחר משמיה דרי"י פליג על רבה ב"י ואח"כ ס"ל דקנה הלב דפליגי רב ושמואל מה דניקב מגרגרת ופרש לליבא:

הגהות חב"ח

א) רש"י ד"ה אבא רב וסי' הוה עדיף. כ"צ ע"ל דף נא:

מוסף רש"י

לבית הסמפונות. עוקטת קטעת המספוטות מצוך הריאה. שהדס עוגע מסס כשוממסיס אומה (לעיל מב.). חוט השדרה שנפסק בדרוב. טריפה (בכוותב ז.). עד בין הפרשות. דהיינו כנגד הירכסיס שהחוט מתפצל שם לג', האחד פורש אצל עטם ימין האליה שקורין הקנ"ש בלע"ז והשני לשמאלו והאמנעי האלן כדרכ עד סוף הזנב ומצין הפרשות והאלה לא מתקין חוט השדרה, שכן כלל כמו שכתב (נ"ל שזכר) בהמה נמקח על ירכה ולא על חללה ואין צריך לחוט (לעיל יא.).

שיטה מקובצת

א) דעל כדחיה קרי ליה שומן: ב) דאמר לעיל ניקב הקנה למטה מן החזה: ג) כ"ש רוב עורו שהרי העור מחזיקו: ד) ה"מ בהפרדה אבל בהמרכה הפסק הוא: ה) מקצתו מאליו הס"ד ומה"ד דטרייה לרישיה הכה והסית ראשו בכותל לשון מכה טריה הס"ד ומה"ד טרייה וכו': ו) אוי לזה שנתמוזמו מוחו הס"ד ומה"ד שאינו מוליד תולדת האבר מן המוח הוא שגיד הנשה וכו': ז) היכן כמו של חוט השדרה להיות בהמה טרפה: ח) דשיעורו בנקב משתו למוח דחוט השדרה דשיעורו ברוב:

מסורת הש"ס

א) [ברכות טו: ושם נמנן], ב) [גירסת ה"ף והרא"ש ר' ינאי אומר עד בין כו' ור"ל אמר עד למטה כו'], ג) [לקמן נד.], ד) [מנחות טו.], ה) [י"ל כדרכא כדאיתא בע"ב], ו) [י"ל רכא], ז) [י"ל ל, ח) [ומכאן חזר לך מה:], ט) [ע"כ פירושו לפי לשון אחר], י) עין רש"א, יא) [ע"ה מרש"ס],

—●●—

הגהות הב"ה

א) גב' רבי ינאי אומר עד למטה:

—●●—

לעזי רש"י

איבר"ש [איבריו"ש]. טרפח. טיב"א. דק, רוה.

—●●—

מוסף רש"י

הא נשתתיר הימנה כלום כשרה: דעתך להיכרות ולהתרפות (הפרדט עמ' קט). עשירין מקמיצין. ר' שמעון שהי כן נשא ועשר היה, קמץ עלין (מנחות יט.). במקום שהיא חיה. פי' דהיינו נמקום שתלויא בחי' הכנר (הפרדט טו.).

עד ועד כנלל והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל אותו בין אזכנלל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד כנלל טרפה שליטת כשרה שניה איני יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה וממילא משתמע ולא אנטריך לפרושי ראשונה ושניה איני יודע דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת ולא היא כנלל מכלל דמכאן ועד שליטת מספקא ליה וחדא מינייהו הוא דנקט דלא תימא שניה כשליטת לקולא: **אס"ל עד ולא עד כנלל פי פרשה מהו**. נפסק החוט הגדול כנגד פי הפזולין הראשונים במקום פיצול מהו כנלל טרפה הוא או כנלל איני יודע הוא מי אמרינן עד בין דוקא ופי הפרשה טרפה או ללא דוקא: **ואס"ל עד ועד כנלל** ליכא למיבצי דפי הפרשה מידי דודאי טרפה דלפילו חוט שנגד הפסק שבין שני הפיזולים טרפה וכ"ש פי פיצול הראשון אלא הכי קא מיבציא ו' ליה נפסק הפיצול עצמו מן החוט מהו ובפרשה ראשונה קאי: **סידון כנשר**. שאס נפסק הפיצול כשרה: **ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא שליטת**. מאי לאו פיצול ראשון ואע"ג דחוט של אחריה עדיין כנלל טרפות או כנלל ספק הוא וכן שני לשון מורי. ח' לשון אחר בין הפרשות הן ללעות קטנות של אליה. פרשות הוא שר המפריש בין ללע לללע. (בין) לפרשה: **גדי שמן**. חי: **נליעה טפי**. הללעות נכלעין ואין ניכרין כשהוא חי: **נליטי טפי**. ונפטט הכשר והכל דומה לללעות. וכל לשון זה אינו נראה לי ומפי גאון שמעמיו: **עד אחת**. עד בין הפרשה ראשונה דהיינו ללע ראשונה של אליה: **טרפה**. אס נפסק החוט: **נעי רב הונא עד ועד כנלל**. שאס נפסק החוט כנגד ללע הראשון טרפה דאיהו נמי קאי בין שתי פרשות שיש הפרש בינו לללעות הגדולות: **ולא עד כנלל**. ובכנלל איני יודע הוא: **פי פרשה**. נפסק החוט אכל תחלת הענס ולא כנגדו ממש מאי כדאי ענס חשיב ואיני יודע או כדאי

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא ולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה**. נפסק החוט כנגד פרשה שניה כשר שבין ללע ראשון לשני מהו כדאי ראשון שדיין ליה וטרפה או בתר ללע שני שדיין ליה ואיני יודע: **סידון כנשר**. אס נפסק החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון אחר שמעתי פרשה עצמו נשבר הללע עצמו. ולשון מורי הראשון הגון וסייג מלאמי לו בהלכות גדולות והוא עיקר^[ט]: **עד למטה**. מכנפיו הוי כח חוט השדרה דיליה: **ולריש לקיש עד כנגד בין אגפים**. ותו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה**. שלחו כשבינו שילך אלסל: **והא און סון**. גבי אלו כשרות במתני' (לקמן נד.). **זריק לה**. לזהמה שלא נשתתיר בה כוית מן הכנר דקסבר טרפה: **מטביל לה**. אוכלה. וכל מאכלם ע"י טביל חומץ או חרוסת כך שמעתי. אכל נראה צעיני דבאיסור והיתר טריף ומכשר הוה שייך למיתני חריק ומטביל לא

שייך ביה ומסתברא דהכי קאמר רבי חיאי זריק לה לכנר של כל זהמה ולא היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דאף על גב דלאו כשר הוא קאכיל ליה משום בריאותא דקסבר נשמה תלויה צו דקיי"ל (ברכות דף מד:) כל נפש משיב נפש וכדאמרינן (לעיל דף ג.) הרוצה שיכריא חותך כוית כשר קודם שחלל נפשה הילכך אס לא נשתתיר כוית להעלות ארוכה שיחזור וירפא וירפא וטרפה ור' חייא לא צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזירא פורתא מקום תליא דמרה דשזירא במקום מרה צעינ דלקמן: **עשירין מקמיין**. רבי שמעון בן רבי כנו של נשיא היה. ומקמץ לשון עזרן: **פולמוסא**. חיל השלטון: **ערוקאי**. גמירו מינאי הא מילתא כוית שאמרו במקום מרה יחא: **במקום שאי חיו**. שהכנר חיה משס דהיינו מקום תלייתה כשהיא מעורה ודצוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלאמיו. לישנא אחרינא ביותרת הכנר איבר"ש בלע"ז והן טרפשינ: **מתלקט מהו**. כוית מתלקט ולא במקום אחד אלא חצי כוית כאן וצוי כוית כאן: **מרוד**. מרוקע טיינצ"א בלע"ז וגרע מכרצושה: **נדלדלה**. נעקרה במקומות הרבה: **ומעורה כטרפשיה**. כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא אינא**. מהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: **יטונא דורדא**. מלבוש אדום שהריאה מונחת צו. ורדא על שס שקרום יתחתון אדום הוא כדאמרינן לקמן (עמוד ב) כאהינא סומקא: **דאגליד**. שניטל קרום העליין והופשט כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף נד.):

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עד ועד בבב"א או **עד ולא עד בבב"א**. מדאמר בפירקין (לקמן דף נה.) כל שיעורא דשיערו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי במשנה או בצרייתא אכל הכא מימנא היא: **ואם תימצא לומר עד ולא עד בבב"א פי פרשה מהו**. אף על פי שאמר שמואל עד בין

הפרשות מ"מ מספקא ליה דללמא מתחלת עובי פיצול ראשון עד פיצול שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות ראשון ועד ולא עד כנלל ואיני יודע או שמא מסוף עובי פיצול יא קרוי בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש אכל מה שהוא כנגד עובי החוט המתפלל לא מיקרי בין הפרשות וטרפה אי נמי משום הכי מספקא ליה שמא פי פרשות עצמן דהיינו עובי פיצול ראשון הוי בין הפרשות דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט המתפלל לשמאל לחוט המתפלל למיין והא דנקט שמואל עד בין הפרשות ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד מתחיל ללאת ולהתפלל קודם לחצירו ודוקא אס עד ולא עד כנלל איבעיא ליה כפי פרשה ראשונה אכל אס עד ועד כנלל לא מצי למיבצי פי פרשה שניה מהו דממה נפשך הוי כנלל דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר דטרפה ותו לא ואס אימא דפי פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא אמרינן שיהא טרפה אלא עד בין הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה איני יודע ובכנלל שניה יש לו להיות: **ואם תימצא לומר עד ועד בבב"א פרשה עצמה מהו**. פירש בקונטרס נפסק הפיצול עצמה מן החוט מהו ונראה דלפילו דאס תימצי לומר דעד ולא עד כנלל הוה מצי למיבצי בפרשה עצמה את"ל דפי פרשה טרפה אכל אי פי פרשה כשרה אז ודאי ליכא למבצי דכ"ש פרשה עצמה ועוד י"ל דמצעיא ליה אס נפסק הפיצול כרחוק ממקום חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיצול ראשון לפיצול שני שהוא בין הפרשות ראשון והשתא לא מצי למבצי אלא את"ל עד ועד כנלל: **י' במאי לאו**

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דאי הויא טרפה הוה שייך למבצי כל הך צעיית כשניה כמו בראשונה: **ל' במטה מן האגפים**. יש להסתפק אס למטה ממקום חיבורן צגוף קאמר אס למטה ממקום ששוכבות על ו' העוף דהיינו למטה מסוף ענס של כנף המחובר צגוף: **ערוקאי**. רבי זירא לא היה נרץ לצרוח דלאוי גבאי של מלך היה דנהג כגזאותא תליסר שנין כדאמר בפרק זה צורכ (סנהדרין כה:) דכי הוה אתי ריש נהרא למתא כי הוה חזי רבנן אמר להו לך עמי צא בחדריך: **הלכך בעינן בוית במקום מרה ובוית במקום שהיא חיה**. הכי קיימא לן כדפסקינן לעיל (דף מג.) הלכה כדברי האומר כצוית: **ואמרי ל' קרמא תתאה**. כלומר עם עילאה דאי תתאה גרידא הא פסקינן בסמוך דצעינ תרוייהו ואס כן לא הוה ליה לא כרצ י'ולא כשמואל:

איניקיב

דאף על גב דלאו כשר היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דאף (לעיל דף ג.) הרוצה שיכריא חותך כוית כשר קודם שחלל נפשה הילכך אס לא נשתתיר כוית להעלות ארוכה שיחזור וירפא וירפא וטרפה ור' חייא לא צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזירא פורתא מקום תליא דמרה דשזירא במקום מרה צעינ דלקמן: **עשירין מקמיין**. רבי שמעון בן רבי כנו של נשיא היה. ומקמץ לשון עזרן: **פולמוסא**. חיל השלטון: **ערוקאי**. גמירו מינאי הא מילתא כוית שאמרו במקום מרה יחא: **במקום שאי חיו**. שהכנר חיה משס דהיינו מקום תלייתה כשהיא מעורה ודצוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלאמיו. לישנא אחרינא ביותרת הכנר איבר"ש בלע"ז והן טרפשינ: **מתלקט מהו**. כוית מתלקט ולא במקום אחד אלא חצי כוית כאן וצוי כוית כאן: **מרוד**. מרוקע טיינצ"א בלע"ז וגרע מכרצושה: **נדלדלה**. נעקרה במקומות הרבה: **ומעורה כטרפשיה**. כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא אינא**. מהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: **יטונא דורדא**. מלבוש אדום שהריאה מונחת צו. ורדא על שס שקרום יתחתון אדום הוא כדאמרינן לקמן (עמוד ב) כאהינא סומקא: **דאגליד**. שניטל קרום העליין והופשט כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף נד.):

כאהינא

עין משפט ונר מצוה

בג א ב ג ד מ"י פ"ט מהל' שחיטה הל' ג ד סמג עשין כג טו"ע י"ד סימן לב סעיף ה ועין ב"ה"ה:

בד ה מ"י שס פ"ח הל' כא סמג שס טו"ע

בז י"ד ס"י מא סעיף א:

בח ו ז מ"י שס הל' כב ולחומרא ועין כ"מ ובל"מ:

בו ח מ"י שס הל' כא טו"ע שס ספ"י ה:

בז ט מ"י שס פ"ז הלכה א סמג שס טו"ע

בי י"ד ס"י לו סעיף א:

בח י מ"י שס טו"ע שס סעיף ב:

—●●—

שיטה מקובצת

א] וכל אותו בין הפרשה טרפה: ב] כשהיא מעורה ודבוקה: ג] הא איכא שהרי כולה קיימת: ד] על שם שקרום התחתון אדום: ה] ואיני יודע או שמא מסוף עובי פיצול ראשון עד פיצול ב' קרוי בין הפרשות: ו] במקום ששוכבות על הגוף דהיינו למטה:

—●●—

רבינו גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר אמרנו עד אחת טרפה עד ועד בכלל כו' אם תמצא לומר עד ולא עד בכלל שהראשונה אינה בכלל מוח פי פרשה ראשונה מהו שהיא ביניהם בין סוף השדרה לתחלת פרשה של ראשונה מהו ושהה בכלל חוט השדרה אי לא: אם תמצא לומר עד ועד בכלל פרשה (ראשונה) [עצמה] בכלל מוח נאן לא] א] אבל לא שניה. אם ניטלה פרשה שניה עצמה עצם וגם מוח תידון כבשר ולא כחוט השדרה: עד בין אגפים. עד כנפי העוף: כי הא דר' חייא זריק ליה כלומר ר' חייא זריק ליה וטריף ובהמה שלא נשתתיר ממנה כוית ור' שפעון ב"ר מטביל ביה כלומר אכיל ליה ע"י טיבול ומכשר לבהמה אע"ג דלא הוי כוית: במקום שהיא חיה כלומר באותו מקום שהיא תולה: הילכך בעינן כוית במקום מרה כו' כלומר הן במקום מרה והן במקום שהיא חיה: מתלקט מהו כלומר דלא הוי כוית במקום אחד אלא מתלקט מכמה מקומות: כרצושה מהו כלומר ארוך וקצר: מרודד מהו דלא הוי כוית עב אלא מרודד: אי למ"ד כוית במקום מרה האיכא כלומר כיון דמעורה כטרפשה: ואמרי לה קרמא תתאה דשתי קרמות יש בריאה וסימניך כיתונא וזוירא כו' כלומר דאדום הפנימי כוורד. תתאה מגין מדרבא דאמר

א) לפי הגירסא שלפנינו בגמ' אינו מובן משי"כ אלא לא שניה ואולי דגירסא אחרת היה לו דפרשה ראשונה כנלל מוח אכל לא שניה וכו'.